

Posudek vedoucího práce

Financování hudebního školství v České republice, Patrice Piatková, 3.r. Bc, program Hudební umění, obor Hudební produkce HAMU

Autorka se ve své práci věnovala financování hudebního školství v ČR, které doložila třemi případovými studiemi. Práce mapuje celý třístupňový systém hudebního školství v ČR. V kapitolách k jednotlivým vzdělávacím stupňům autorka vychází ze statistik a databází MŠMT, dále z výročních zpráv institucí a některých strategických dokumentů. Práce podává ucelený obraz základního uměleckého a konkrétně hudebního školství, které je určeno všem dětem, a dále se zaměřuje na hudební vzdělávání profesionálního typu druhého stupně a následně terciárnímu vzdělávání – vysokému hudebnímu školství. Autorka v úvodu poukazuje na dvojkolejný systém hudebního vzdělávání v ČR, tzv. zájmové a profesionální. Úvod se velmi stručně věnuje historii hudební výchovy a zmiňuje obecně současnou situaci. První kapitola je věnována vzdělávání v oblasti hudby na základních uměleckých školách, jejichž počet, systematickosti výuky a profesionální úroveň výuky je unikátní. Přehledné tabulky v pětiletém srovnání ukazují počty zařízení a žáků ve srovnání s počty obyvatel v jednotlivých krajích. Detailně se kapitola věnuje Základní umělecké škole Bedřicha Smetany v Karviné. Druhá kapitola, věnující se střednímu profesionálnímu hudebnímu vzdělávání na konzervatořích a hudebním gymnáziu, nejprve krátce zmiňuje historii tohoto typu zařízení a následně se věnuje současnosti. V pětiletém srovnání lze přehledně z tabulek vyčíst počet žáků a pedagogů na konzervatořích a gymnáziu. Kapitulu doplňuje případová studie Janáčkovy konzervatoře v Ostravě. Třetí kapitola je věnována vysokým uměleckým školám a jejich hudebním fakultám (HAMU, HF JAMU) nebo programům (FU OSU). Opět jsou zde přehledně uvedeny počty studentů za posledních pět let a srovnání hospodaření dvou akademií AMU a JAMU. Detailně se autorka věnuje Akademii múzických umění v Praze a její Hudební a taneční fakultě. V závěru autorka podtrhuje důležitou úlohu uměleckého, resp. hudebního vzdělávání pro děti a mládež a výjimečnou roli základních uměleckých škol, které zajišťují přístup všem dětem ke vzdělání v uměleckých oborech za poměrně nízké školné s velmi dobrým pedagogickým vedením. Autorka se pokusila nastínit financování jednoho výseku školství. Je velmi těžké získat a porovnat relevantní údaje, protože většina zmíněných institucí na všech stupních kombinuje několik typů uměleckého vzdělávání, je tedy obtížné oddělit finanční prostředky vynaložené na výuku hudební a např. výtvarnou, dramatickou či taneční. Co však jednoznačně vyplývá z pětiletých srovnání, je stagnující nebo klesající tendence vynaložených mzdových nákladů v zařízeních ZUŠ, jejichž financování je zajištěno především z rozpočtů krajů, měst a částečně MŠMT. Stejně tak i v rozpočtech vysokých škol, uváděných ve výročních zprávách, lze těžko identifikovat rozpočty fakult a konkrétně náklady na studenty v hudebních programech fakult. Autorka se závěrem mohla více zamyslet nad úlohou základních uměleckých škol jako „líhně“ žáků a studentů dalšího profesionálního hudebního vzdělávání, případně více okomentovat některé uvedené údaje. Vzhledem k velmi stručnému úvodu i závěru a krátkým historickým exkurzům do jednotlivých typů vzdělávání došlo k uvedení některých faktografických nepřesností či zjednodušení.

V případě, že by se autorka rozhodla věnovat tomuto tématu i během magisterského studia, mohla by se detailněji zaměřit na prostupnost žáků a studentů hudebním vzděláváním napříč třemi stupni, případně se pokusit o srovnání počtů absolventů středního a vysokoškolského vzdělávání s reálnými potřebami praxe.

1.6.2018, PhDr. Ingeborg Radok Žádná

